

Sygn. akt V GC 2569/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Bury
Protokolant:	stażysta Joanna Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. w O.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.
w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. w O. kwotę 3.448,92 (trzy tysiące czterysta czterdzieści osiem 92/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.373,00 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazać ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 165,89 zł tytułem wypłaconych świadczeni kosztów stawiennictwa.

SSR Joanna Bury

Sygn. akt V GC 2569/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp.z o.o. Sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na jego rzecz kwoty 3.448,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne powodowi wynagrodzenie za wynajęcie samochodu dla K. F., którego samochód został uszkodzony przez sprawcę, posiadającego obowiązkową polisę OC u pozwanego. K. F. dokonał cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzycelności w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Powód wynajmował K. F. pojazd zastępczy w okresie od 4 maja 2016r. do 1 czerwca 2016r. Powód wystawił fakturę VAT na kwotę 5.785,92 zł brutto. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił kwotę 2.337 zł. Tym samym do zapłaty pozwanemu pozostała dochodzona przedmiotowym pozwem kwota 3.448,92 zł.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 04 maja 2016r. i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powodowi kwotę 2.967 zł brutto tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego przez okres 20 dni. W ocenie pozwanego powód nie udowodnił, że wynajmowanie pojazdu przez dalszy okres było niezbędne i konieczne. Ponadto brak po stronie poszkodowanej jakiegokolwiek interesu w zakresie stawki czynszu najmu pojazdu powoduje kształtowanie stawek w sposób dowolny przez podmioty wynajmujące-działające w ramach cesji odszkodowawczej, a w tym przypadku przez powoda. Poszkodowany zawierając umowę z jednym z najdroższych usługodawców na rynku postąpił wbrew obowiązкови minimalizacji szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 maja 2016r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) nr rej. (...) należący do K. F. i J. F.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Ponieważ pojazd nie nadawał się do użytkowania, K. F. w dniu 04.05.2016 r. wynajął od powoda pojazd zastępczy R. (...) za cenę 168 zł netto za dobę (bezsporne, umowa najmu z dnia 4.05.2016r. k. 4, cennik usług firmy (...) Sp.z o.o. Sp. k. k.11- 12, faktura nr (...) k. 10).

K. F. i J. F. zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej im względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego. O wynajmie i dokonanej cesji poszkodowana poinformowała pozwanego (bezsporne; cesja wierzytelności z dn. 1.06.2016 r. k.6, pismo k. 7).

W dniu 16 maja 2016 r. ubezpieczyciel rozliczył szkodę w pojeździe poszkodowanego ustalając wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 3.220 zł (brutto) (dowód: pismo k. 39).

Za okres najmu powód wystawił fakturę VAT nr (...) w dniu 1.06.2016r. na kwotę 5.785,92 zł brutto i wezwał pozwanego do zapłaty. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 2.337 zł (faktura VAT k.10, wezwanie do zapłaty k. 13, potwierdzenie przelewu k. 14).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano oraz na opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej (...). Sąd uznał wskazaną opinię za rzetelną i konsekwentną, a jej wnioski oparte na wywiadzie w zakładach naprawczych i na własnym doświadczeniu biegłego za jasne i logiczne.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka K. F. albowiem nie zostały one zakwestionowane przez pozwanego żadnym dowodem przeciwnym a ponadto były konsekwentne i szczerze.

Z wiarygodnej opinii biegłego wynika, że czynsz najmu zastosowany przez powoda do najmu pojazdu (168 zł netto) mieści się w przedziale średnich cen stosowanych na lokalnym rynku za najem pojazdu o klasie C. Biegły wiarygodnie ustalił bowiem badając warunki najmu w kilku wypożyczalniach aut, iż w okresie 4.05.2016r. - 1.06.2016r. stawki za dobę najmu nie przekraczały 170 zł netto. Stawka zastosowana przez powoda – 168 zł netto była stosowana na lokalnym rynku, dlatego należy uznać ją za rynkową. W ocenie sądu jest ona co prawda wyższa od przeciętnych stawek stosowanych przez lokalne wypożyczalnie ok. 130 zł netto za dobę ale niższa od najwyższej stawki na rynku stosowanej przez H.- H. (170,00 zł).

Nie sposób jednak przyjąć za pozwanym, że pozwany jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania po tzw „średniej stawce najmu”. Stawka najmu zastosowana przez powoda jest bowiem ceną rynkową albowiem mieści się w przedziale stawek stosowanych na lokalnym rynku i nie może ona być określana sztucznie przez sąd jak stawka reglamentowana.

Rzeczą pozwanego było przy tym wskazanie poszkodowanemu zakładu naprawczego, gdzie mógłby nająć auto zastępcze taniej niż u powódki. Skoro nie wskazał poszkodowanemu żadnej wypożyczalni, to poszkodowany miał prawo nająć auto w wybranej przez siebie firmie. Pozwany ubezpieczyciel zaś odpowiada za szkodę do wysokości stawki rynkowej (celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty pozostające w związku przyczynowym z kolizją), która została w niniejszej sprawie wykazana opinią biegłego.

Uzasadniony był natomiast w danych warunkach okres najmu pojazdu. Poszkodowany najął pojazd do czasu wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania. W świetle zeznań świadka samochód był mu niezbędny do codziennych dojazdów do pracy oraz do innych celów życia codziennego.

Sąd uznał, iż nie doszło również do zwiększenia rozmiarów szkody przez najęcie przez poszkodowanego samochodu w okresie od 4.05.2016r. do dnia 1.06.2016r., ponieważ zgodnie z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy jedynie przez okres do czasu wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania. Poszkodowany nie ma przy tym obowiązku poszukiwania najtańszej oferty – nie sposób mu bowiem zarzucić zwiększenia rozmiarów szkody w sytuacji, kiedy najął pojazd według stawek obowiązujących na miejscowym terenie. Stanowisko sądu znajduje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2002r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64) zgodnie z tezą którego „jeżeli z treści umowy ubezpieczenia autocasco nie wynika nic innego, ubezpieczony, który nabywa autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego je najtaniej. Możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia, wynikającego z wynikającego z art. 354 §2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe”. Przez analogię stanowisko to można odnieść do sposobu naprawienia szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego. Dodać tylko należy, iż ubezpieczyciel zawiadomiony o wynajmie pojazdu u powódki, nie wskazywał poszkodowanemu, gdzie mogłaby ona wynająć taniej pojazd zastępczy, nie sposób więc postawić poszkodowanej zarzutu zwiększenia rozmiarów szkody.

W przedmiotowej sprawie należało uznać, iż stawka najmu w kwocie 168 zł netto za dobę również nie jest zbyt wygórowana. Należy przyjąć, iż wynajęcie przez poszkodowanego pojazdu tej samej klasy jest uzasadnione i całkowicie zrekompensowało uszczerbek związany z niemożnością korzystania z uszkodzonego auta.

Odnośnie ogólnych rozważań odpowiedzialności ubezpieczyciela w przedmiocie wydatków na najem pojazdu zastępczego:

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. W podjętej w dniu 17 listopada 2011r. uchwale (III CZP 5/2011, LexPolonica nr 2790743, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/11, OSNC 2012/3 poz. 28, Palestra 2011/11-12 str. 133) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd w pełni podziela wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r. wskazano, iż istnieje nurt, zgodnie z którym utrzymuje się, że już samo pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę. Bardziej jednak relatywnym, w ocenie tut. Sądu

jest pogląd (również aprobowany przez Sąd Najwyższy), zgodnie z którym szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny.

Z tych też względów należało uznać, że poniesiona szkoda obejmuje wydatki, które były celowe i ekonomicznie uzasadnione w pełnej wysokości – w tym podatek VAT.

Tylko bowiem w sytuacji, kiedy poszkodowany podatnik mógł obniżyć podatek należy o kwotę podatku VAT naliczonego przy nabyciu towarów i usług, odszkodowanie nie obejmuje podatku VAT (uchwała SN z dnia 16.10.1998r., III CZP 42/98, Lex nr 33923).

Z tych przyczyn, na zasadzie art. 509 § 1 i § 2 k.c., w zw. z art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 par. 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku, przyjmując zasadność powództwa w całości.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Powód poniósł koszty pełnomocnika (1.200,00 zł) zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804), opłatę od pozwu 243 zł, a także 17 zł opłaty od pełnomocnictwa. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę łączną w wysokości 1.373,00 zł.

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 165,89 zł tytułem wypłaconych świadkowi kosztów stawienia.

SSR Joanna Bury